

Иван Вазов
Волентиринът

Воленгинъ – Дончо Йовев, млад и разпален момък от Сопот. Той забягна в Херцеговина на 1875 г. и зе участие във въстанието по Любобратича.

Чедото си, клета, жено,
не кълни го веч,
че то младо и зелено
бега надалеч,

надалеч в Херцеговина
слава да сдобий
и в бунтовната дружина
с турци да се бий.

Ти наричаш пребледняла,
пълна с тегота:
– Ох, затуй ли съм раждала
чедо на света?

Зарад туй ли съм кърмила
моего дете
и любила, и пазила
то да порасте,

та когато да ми вдъхне
радост на сърце,
та кат пиле да изфръкне
из мойте ръце:

да го мисля и да плача
и срам да бера,
тежки ядове да влача,
от жал да умра!

Майко, знам, че те прободe
много остър клин.
Кой знае жив дали ще доде
милия ти син!

Не съди го, майко горка,
нито го кълни,
че оставя без подпорка
твоите старини.

Че сърцето му от жалост
веке не търпя,
че кръвта му млада с ярост
за бой закипя;

че не щя веч като нази
в робство да живеи
и до века да го тури
турчина злодей!

И ако те вест попари
от страшния бой,
че синът ти се удари,
че паднал е той,

като майка поплачи си,
сълзи порони,
но честта благослови си,
а я не кълни.

И пред бога с думи чисти
молитва стори,
повеч майки с чеда исти
той да надари!

1875

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4271>]